

KIS LAP

EMLÉKEZÉS. (Lásd a 90. lapon.)

XXXII. kötet, 6. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. február 6-án.

A VITÉZEK TÁRSASÁGA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Vége.)

z már keserves dolog volt. Ernő kezdte érteni, hogy az a nyughatatlan kis Mafra kotnyeleskedett bele a dolgába, elhozta a könyvet, melyet ő annyi ideje gondosan rejtegetett. Most már hogy vágja ki magát a bajból? Az igazgató pedig nem hagyott neki sok időt a gondolkodásra, mert így szólt:

— Eleinte azt hittem, hogy talán a kis leányka utközben okozta a bajt; de aztán láttam, hogy ez nem lehet, a könyv össze van égetve. Hogy nénikéd nem volt olyan gondatlan, és ha mégis baleset történt volna, engem illő módon értesít, azt is tudom; de arra is emlékszem, hogy neked ajánlottam a könyvet olvasásra, tehát bizonyosan a te kezében ment tönkre.

— Nem... én nem tettem!

— Hát kicsoda? A kis hugod talán?

— Oh dehogy! Ő már épen nem.

— No's hát kicsoda? kérdé az igazgató türelmetlenül.

— Hát... hát... senki.

— Miféle oktan beszéd ez? Igazat szólj! Ki perzselte össze a könyvet ily csufosan?

— A... a röppentyű.

— És a röppentyűt ki dobta rá?

— Senki... véletlen történt... én meg Gabi és Rudi akartunk tüzi-játékot rendezni... és roszul sült el... és úgy történt...

— És mikor történt ez?

— Oh... már régen... egy pár hete...

— Gondoltam, hogy van valami oka a viseletednek. Láttam, hogy titkolózol; most már kezdem sejteni, hogy miben ravaskodtál. Valóban nagyon csalódtam benned. Mikor hozzám jöttél kérdezni, mikép lehetnél igazi derék kis vitéz, azt hittem, csakugyan az akarsz lenni; pedig csak hazug áruzó voltál.

Ernő egészen elvörösödött a szégyentől.

— Nem, én nem akarok hazug áruzó lenni... Inkább elmondok mindent!

Ernő most már elmondott mindent őszintén, hogy és miképen történt a szerencsétlenség a könyvvel, hogy hagyta ott az ablaknál, hogy esett rá az égő röppentyű, mely össze perzselte.

— Aztán... aztán nagyon megijedtem és gyorsan eldugtam a könyvet, hogy senki se lássa. Másnap pedig a nénike azt mondta, hozzam el; adott egy levélkét is, de nem mertem az összeégett könyvvel megjelenni az igazgató ur előtt.

— És hol az a levél?

Ernő jó ideig kotorászott a zsebeiben s végre előhuzta a levelet, mely már egészen össze volt gyűrve és piszkolva.

— No lásd, szólt az igazgató komolyan; lásd, milyen hiábavaló bajt okoztál magadnak. Végre is kisült minden s ezen túl eshettél volna már régen. A helyett pedig hosszú ideig titkolóztál, ámitottad nénedet, a saját lelkiismeretedet és tudom, magad sem voltál magaddal megelégedve.

— Dehogyan voltam! Olyan boldogtalan voltam azóta!

— És nem jutott eszedbe, amit mondtam: ha valami hibát követtél el, őszintén valld meg. E helyett még az imént

is rejteget
illik ol
lenni.

Er

—
nem tes
bocsáss
kemény
tán boc

A

szemei
hogy ő
megsim

—
nem is
őszintén
én mag
az egyil
jék bel

Ez

totta E

—
apácska
hogy én
dig én v

Az

—
ezután
szorgal
resd me
ide hozt

De

Mafrát.
várazoz
Ernő
hallotta

A

—
ha talá

is rejtegetni akartad volna. Ez nem igen illik olyanhoz, aki derék kis vitéz akar lenni.

Ernő fölig elvörösödött.

— Nem teszek ilyet többé. . . igazán nem teszek. . . csak most az egyszer még bocsásson meg. Nem bánom, akármilyen kemény büntetést szabnak reám, csak aztán bocsásson meg! Oh, kérem szépen!

A szegény fiúnak könybe lábadtak a szemei s a jó igazgató nem kételkedett, hogy őszintén beszél. Oda lépett hozzá és megsimogatta:

— Ne sírj, fiam, én nem haragszom, nem is büntetlek, mert most egészen őszintén megvallottad hibádat és tudod, én magam mondtam neked, hogy épen ez az egyik módja, hogy derék kis vitéz váljék belőled.

Ez kissé megnyugtatta és fölbátorította Ernőt, de aztán nagyot sohajtott.

— Mégis attól félek, hogy mire apácska megjön, nem fogja úgy találni, hogy én vagyok a legderékabb vitéz! Pedig én vagyok a vitézek kapitánya!

Az igazgató barátságosan mosolygott.

— Még nem késő, kedves fiam. Csak ezután maradj meg vitézül az őszinteség, szorgalom és jóság útján. Most pedig keresd meg hugocskádat, a ki ezt a könyvet ide hozta. A kapusnál van.

De a kapusnál Ernő hiába kereste Mafrát. Bizonyosan megunt a hosszas várakozást és haza ment. Csakhogy mikor Ernő hazaérkezett, nagy ijedelemmel hallotta, hogy a kis leány nem tért meg.

A néni is megijedt.

— Siess vissza, kedves fiam. Aztán ha találkozol pajtásaiddal, azokat is

kérd meg, keressék Mafrát, a ki hol gondolja. Istenem! Csak nem történt valami baja a kedves kicsikének?

Ernő futva ment vissza az iskolához. Utközben találkozott Rudival, a ki azt tanácsolta, hogy össze kell hívni a vitézek társaságát. Most itt az alkalom, hogy jeles tettet vigyenek véghez. Elő is kerítették mihamar Gabit és a hosszú Lajost, aztán nagy tanácskozást tartottak: merre keressék az elveszett kis leányt.

— Az iskola kapujához kell mennünk, tanácsolá Gabi. Vele volt a kis kocsi, annak a nyomát bizonyosan meglátjuk, mert itt-ott még van egy kis sár a minapi esőtől. A nyom aztán megmutatja, merre induljunk, merre ment Mafra.

Ez nagyon hölcs tanács volt, mindjárt meg is cselekedték. Az iskola előtt szerencsére csakugyan volt egy kis sár és ott volt a kis kocsi kerekeinek a nyoma. Csakhogy egy kis baj volt. Volt nyom jobbra is balra is.

— Nézzétek, itt a nyom, kiáltá Gabi diadalmasan.

— Az ám, szólt Rudi, csakhogy emerre is van.

— Ez már hiba, töprengett a hosszú Lajos. Mert most már hogy tudhassuk, merre ment?

— Én tudom, szólt Rudi. Erre ment jobbra. Induljunk erre!

— Előbb tudnunk kell, miért? mondá Ernő.

— Ugy van, Ernőnek tudni kell, mert ő a mi kapitányunk, ő fog vezetni, bizonyítá a hű Gabi.

— Kapitány ide, kapitány oda, de én azt mondom, hogy jobbra kell mennünk. Ha ti nem jöttök, megyek magam és fogadok, hogy én fogom megtalálni. De az okát nem mondom meg, mert ti is kitalálhatnátok, csak úgy mint én.

De biz a többiek nem találták ki, annál kevésbé, mert úgy vélték, hogy most nincs ideje a sok találgatásnak, hanem keresni kell a kis leányt.

— Jól van no, mondá Ernő. Látom, hogy Rudi megint csak évődik, pedig most nem érünk rá a tréfára. Hanem azért hadd teljék az ő kedve is. Rudi és Gabi induljanak jobbra, én meg Lajos megyünk balra, így aztán valamelyikünk bizonyosan jó nyomon indul.

Ezt nagyon bölcs megoldásnak találták és mindjárt követték is. Szétváltak és Ernő meg Lajos megindultak balra, Rudi és Gabi pedig jobbra. Az ügyes, szemes Rudi jól tudta, mit beszél és mit csinál. Mikor a kis kocsi kerekei nyomát nézte, látta a Mafra kis lábainak a nyomát is. No már pedig a lábnyom azt mutatta, hogy Mafra balról jött, abban az irányban pedig a néni keze lakott; ez a nyom tehát csak azt mutatta, amit úgy is tudhattak, hogy hazulról jött idáig; a másik nyom azonban azt mutatta, hogy innen jobbra ment tovább, tehát nem hazafelé és így ezen a nyomon kell keresni.

Csak hogy ez sem volt könnyű dolog, mert a nyom kivezetett a városból és egyszerre csak befordult a mező felé. Ott pedig a fűvön nem látszott többé semmi nyom.

— Itt ugyan hiába járunk, sopánkodék Gabi.

— Baj egy kicsit, az igaz, de azért nem hagyjuk abba, felelé Rudi. Itt a mezőn bolygott végig, az bizonyos. Csak keressünk, majd találunk valami nyomot.

Alig mondta ezt, egy kis szalagot pillantott meg a fűben.

— Ez a Mafra ruhájáról való, emlékszem. Most már bizonyos, hogy itt a mezőn végig került haza felé. Csak tartsunk erre!

Jobbra-balra nézegetve mentek tovább s eljutottak egy majorhoz. A nyitott kapun bepillantva, ott látják Mafrát, a mint a puha szénában édesdeden alszik.

— Megvan! Itt van! kiáltá Gabi. Mafra! Kelj föl! Jőjj haza!

A kis leány fölriadt s egy pillanatig ijedten nézett körül; de látva jó ismerőseit, Ernő kedves pajtásait, örvendve ugrott fel.

— Oh, vezessetek haza! Eltévedtem!

A veszedelem épenséggel nem volt nagy, mert a kis leány, tudtán kívül, megkerülte a várost, és visszajutott a néni keze közelébe. Gabi nagyon hamar ráismert erre a majorra; ugyanaz volt, a melynél egyszer az a pulyka-veszedelem történt. Gondolni sem szeretett rá, mert nem tagadhatta, hogy akkor épen nem vitézi módon szökött el a pulyka elől. Hátha most megint előkerül egy olyan mérges jószág?

— Siessünk csak haza! mondá. A néni keze már nagyon aggódik.

Rudi a baba kocsit vitte, Gabi a kis leány kezét fogta és pár percz múlva ott-hon voltak Mafráéknál.

Otthon volt már Ernő is Lajossal, s persze ők sikertelenül jártak a rosztól.

nyomon
kével, h
Ernő a
katonat

kérdés
Már ép
sére, mi
haza hoz

nyomon. De nemcsak ők aggódtak a néni-
kével, hanem még valaki, — mert a mint
Ernö az udvarra belépett, egy délczeg
katonatisztet pillantott meg.

— Apácska! Kedves apácska!
Az bizony; az apa megjött s Ernő
egy kis ideig el is felejtette a bajt, de
aztán mihamar eszébe jutott, mikor az apa

...ÖSSZEGYÜLTEK...NAGY TANÁCSKOZÁSRA. (Lásd a 86. lapon.)

kérdezősködni kezdett a kis Mafra után.
Már épen újra indulni akartak keresé-
sére, mikor Rudi és Gabi diadalmasan
haza hozták.

Volt persze sok örvendezés. Az apa
aztán így szólt:

— No, nem volt valami nagy vesze-
delem, de mégis derék dolog volt tőletek

fiuk, hogy így felkutattátok a kis bohót. Most jőjjetek be mindnyájan egy kis ozsonnára.

A vitézek nem sokat hivatták magukat s ozsonnálás közben az apa megtudta, hogy ime épen együtt van a vitézek egész társasága.

— Nagyon derék, mondá. Megírtam a fiamnak, hogy a ki a legkülönb kis vitéz, az tőlem jutalmat kap emlékül. El is hoztam, ime itt van, egy szép kis faragott szekrényke, melybe mindenféle apró kincset el lehet tenni. Holnap lesz a vizsgálat, ott leszek én is, és ha onnan haza jöttünk, majd elmondjátok nekem, és ha én is úgy találom, annak adom a jutalmat.

Nagy és nehéz dolog volt ez. Ozsonna után össze is gyültek mindjárt a kerti ház mögött tanácskozássra. (Lásd a képet a 85. lapon.) Mivel pedig attól tartottak, hogy mindenki csak magára fog szavazni, segítségül hívták a gyűlésbe még Mafrát is, meg egy pajtásukat, a ki épen a ház előtt sétált. De biz' a nagy tanácskozás nem akart jó végre jutni. Gabi megmentett pajkos fiuktól egy macskát, ami szép dolog volt, az igaz; de megszökött a pulyka elől, ez már nem vitézség. Rudi rátalált Mafrára, az is szép, igen; de titkolta, hogy mi vezeti a nyomra, nem akart másokkal osztozni a jótettben, ez már nem szép. Ernő vitézül magára vállalt minden bajt, mikor a tanár akkoriban meglepte őket; igen, de a könyvvel aztán nem járt el szépen. Mindenkinél volt a hiba. Csak a kis Mafra akarta volna mindnyájokat megjutalmazni.

— Oh, én még ilyet se tudtam volna véghez vinni! sóhajtá. Milyen kár, hogy

én csak kis leány vagyok és nem lehetek vitéz!

A többi vitézek nevelték, aztán vége lett a gyűlésnek,

— Majd holnap még egyszer tartunk gyűlést. Akkor eldöntjük, ki érdemli a jutalmat, mondá Ernő.

— Jól van, szólt a hosszú Lajos. Most pedig jó lesz, ha készülünk a holnapi vizsgálatra. Ernő, mi ketten tartsunk még egy próbát a párbeszédből, melyet majd a vendégek előtt fogunk elmondani.

— Jaj, ettől félek legjobban! Ha belesülök, kivált apácska előtt, halálra szégyenlem magamat.

— Soha se félj oly nagyon, hiszen már tudod jól. És holnapig még tanulhatod újra is.

Tanulta is Ernő, ámbár tudta már könyv nélkül, mint a parancsolat. De azért szepegett mindig, kivált mert tudta, hogy a kis Mafra is ott lesz a vendégek közt apácskával, az a bolondos kis leány pedig képes közbeszólni a mondókába, megzavarja és akkor vége. De a kis leány szentül megígérte, hogy nem szól egy szót sem.

— Egész nap nem szólok, míg csak haza nem jövünk.

Esős idő volt, mikor a vizsgálati ünnepre indulni kellett. Befogattak a zárt kocsi s az apa, a néneke, Mafra és Ernő beültek. Mikor beszálltak, az apa így szólt:

— Huzd be a kocsiajtót, fiam!

Ernő gyorsan becsapta maga után a kocsi ajtót. Senki sem hallotta, hogy ebben a pillanatban egy kis szisszenés hangzott, -- azt sem látták a sötétes

zárt kocsi sápadt le... össze, job... bébe nyu... a kendőc...

Enn... leányka... mikor E... kéje od... ugyan, de... csunyán... tetesen...

Más... gásra fa... észébe, h... megzavar... aratni a v... összeszor... dalmait é... még mos...

Oda... fölmentek... közé, Ma... sorába. A... a kis M... ténik. A... kábult vo... baját. De... kerül rá... Végre, na... hiba nélk... netet. Me... Ernő ügy... séggel vi... hallatszot... le a széké...

Ijedt... apa a kis...

zárt kocsiában, hogy a kis Mafra halál-sápadt lett és fogait görcsösen szorítja össze, jobb kezével pedig hirtelen a zsebébe nyúl és azután mindig kezén tartja a kendőcskáját.

Ennek pedig nagy oka volt. A kis leányka keze épen ott volt az ajtóban, mikor Ernő azt becsapta. Mafra kezecskéje odaszorult... hirtelen kikapta ugyan, de egyik ujját a becsapódó ajtó csunyán összezúzta. Vértett és fájt, rettenetesen fájt!

Máskor a kis Mafra hangos zokogásra fakadt volna, de most az jutott eszébe, hogy ha sir, ha elárulja baját, ez megzavarja Ernőt, nem fog dicsőséget aratni a vendégek előtt. És a jó kis leányka összeszorította fogait, eltitkolta nagy fájdalmait és ha apácska oda nézett feléje, még mosolygott is.

Odaértek az iskolához, kiszálltak, fölmentek a terembe s Ernő leült a fiuk közé, Mafra pedig az apával a vendégek sorába. Aztán kezdődött az ünnep. De a kis Mafra nem igen tudta, mi történik. Alig látott, alig hallott, szinte kábult volt és már alig bírta titkolni baját. De csak várta tovább, várta, mikor kerül rá a sor Ernőre és Lajosra... Végre, nagy sokára előléptek és szépen, hiba nélkül elmondták a szép páros jelenetet. Megtapsolták őket, az apa örült Ernő ügyességének, de a mint Ernő dicsőséggel visszatért a helyére, halk kiáltás hallatszott és a kis Mafra ájultan esett le a székéről.

Ijedten emelték föl s ekkor látta az apa a kis leány összezúzott, véres ujját.

Mafra, a mint lassacskán visszanyerte eszméletét, meg is mondta, mi történt.

— Oh, kis leányom, hát mért nem szóltál mindjárt?

— Nem lehetett... az megzavarta volna Ernőt... szégyent vallott volna.

Délután megint együtt volt a vitézek társasága, megint tanácskoztak, kinek ítéljék oda a jutalmat. De most rövid volt a tanácskozás, mert a tüzes Rudi így szólt:

— Mi mindnyájan hetvenkedő fickók vagyunk, nem végeztünk semmi derék dolgot. Csak egy van, a ki igazi vitéz volt, a ki szeretettel feláldozta magát, szenvedett, eltitkolta fájdalmát, csak hogy szeretett bátyjának bajt ne okozzon. Én azt mondom, a kedves jó kis Mafra volt köztünk a legderékabb vitéz!

— Ugy van! Igaza van! kiálták mind.

Bementek és Ernő elmondta apjának, mit határozott a vitézek társasága.

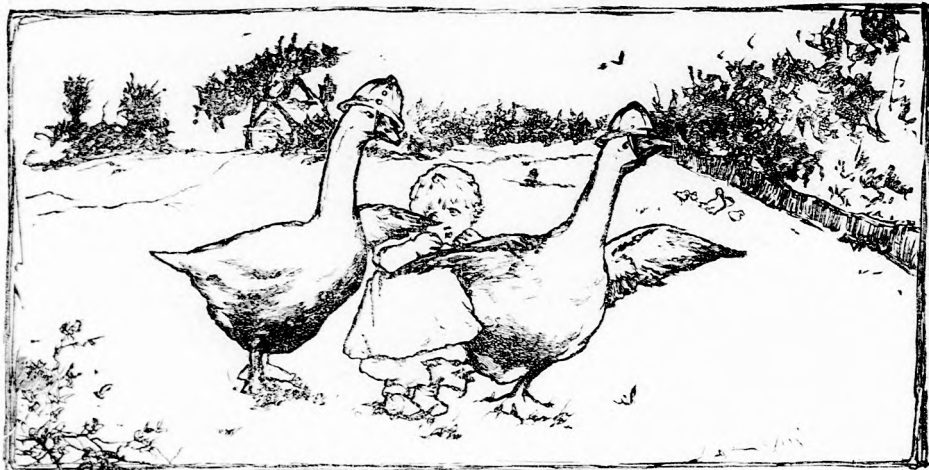
— Nincs mi köztünk vitéz egy sem, hanem Mafra az volt igazán, legyen övé a jutalom.

Az apa örvendve és meghatottan hallotta ezt. Bementek a pamlagon fekvő kis leányhoz és átadták neki a jutalmat, meg is éljeneztek úgy, hogy a kis Mafra örömeiben és meglepetésében most igazán megfélekedezett fájdalmáról.

— Oh, apácska! De hiszen én nem lehetek vitéz, én nem kaphatom a jutalmat; mondá.

— De igen, édes gyermekem. A fiuk ítéltek és én megerősitem ítéletöket. Mert a ki szeretettel, jósággal áldoz, másnak

(Folytatása a 90. lapon.)

FURA VILÁG.

GEN fura volna biz' a,
Ha a falu, lelkem Giza,
Ép a falu végén volna;
És dugasszal, villa helyett,
Szednéd föl az ételedet,
S pohárt mártanál a borba.

GEN fura volna biz' a,
Ha a mező, szívem Giza,
Zöld helyett kék színt mutatna;
Hogy ha nappal szundikálnál,
Éjjel pedig ágyacskádnál
Ébren ülnél, virasztgatva.

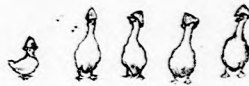

GEN fura volna biz' a,
Ha az óra, édes Giza,
Egyszerre csak megeredne. —
De nem úgy ám, hogy peregne
Mindenféle kis kereke —
De úgy, mint mi: jönne, menne.

GEN fura volna biz' a,
Ha a liba, kedves Giza,
Mint katona masirozna;
Czipődnek nem volna sarka,
És a gyöngéd füzi barka
Volna telegráfós pózna.

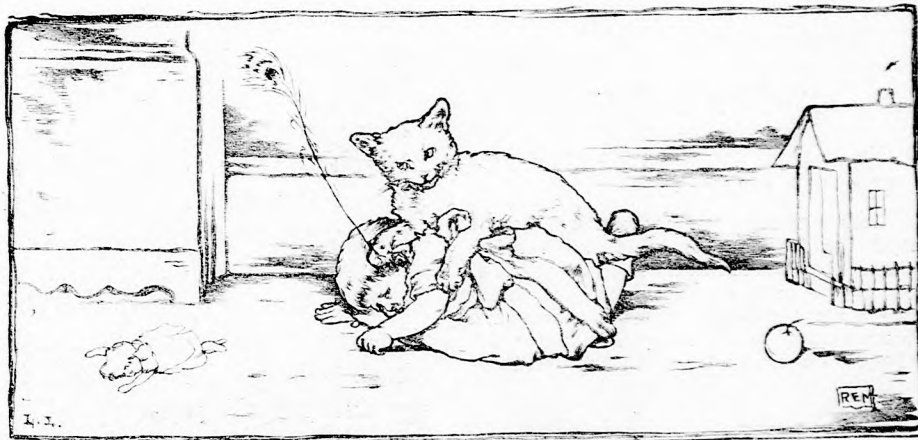
GEN fura volna biz' a,
Ha a bábúd jönne, Giza,
S téged fektetne az ágyba.
Czicza czirógatna téged,
És te mondanál meséket
A dadád multságára.

GEN fura volna biz' a,
Ha a czicza téged Giza
Nem csak czirógatna szépen,
Hanem igaz dada módra
Megtanítna macska-szóra —
Amint láthatod a képen.

IZONY fura volna nagyon...
De már Gizám, abba hagyom.
Mondani csak azt akartam:
Hogy világ s természet rendje,
Az ember bár hogy tekintse,
Ugy van legjobban, a hogy van.

(Folytatása a 87. laphoz.)

jóvoltáért szenvedni kész, az a legkülönb vitéz. És hogy e derék fiuk ezt belátták, az mutatja, hogy ők is lesznek még derék vitézek, a kik szenvedés árán is megteszik azt, amit szívök és lelkiismeretök jónak vall. Ennek követésére tegyetek fogadást s akkor méltók lesztek arra a névre, hogy: *vitézek társasága.*

EMLÉKEZÉS.

(Képpel a czimlapon.)

TUDOD-E még, emlékszel még
Édes hugom, anygálom:
Kis gyermek korunkban ketten
Hogy csüggtünk a „KIS LAP”-on?

Fölserdültünk: én ifjúvá,
S hajadonná te, Idám!
Én a komoly, s te örökké
A csacsogó és vidám.

Én az egyetemet járom,
S te mamánknak jobb keze;
Én atyánk nyomán haladva,
És a házban sürgve te.

Gyorsan szálltak el az évek...
A „Kis Lapot” hozd elé;
Régi tündérmesék szárnyán
Repüljünk a mult felé!

BETÜREJTVÉNY.

Van: egy *a*, két *d*, két *b*, három *k*, négy *m*, egy *n*, öt *o*, négy *r*, két *t*.

Ezek a betűk úgy rendezendők el, hogy a középső sor függélyes és vízszintes irányban rendezve, egy dunamelléki magyar városnak nevét adja — az 1. sor egy betűt, a 2. sor egy italt, a 3. sor egy nemzet nevét, a 4. sor a már említett várost, az 5. sor egy melléknevet, a 6. sor fenyítő eszközt s a 7. sor ismét egy betűt.

KŐ ÉS KENYÉR.

— Beszélyke. —

(Két képpel a 92. és 93. lapokon.)

YUGTALANUL leselkedve nézegetett ki Károlyka az ablakon.

— Mi van ott, fiam? kérdé apja. Mit látsz olyan nagyon érdekeset?

— Már megint ott van a rácsnál az a rongyos leány... már megint simogatja a Puczit... bizonyosan el akarja lopni.

Puczi egy kedves kis kutyácska volt, melyet az apa nem rég hozott a házhoz s mellyel a gyermekek persze mindjárt nagy barátságot kötöttek. Ez nem is volt nehéz, mert Puczi igen vidám, barátságos kutyácska volt és hamar megszerezett mindenkit, aki jól bánt vele.

A kutyácska említésére a kis Anikó is leugrott a pamlagról, melyen bábuájával játszott.

— Hol az a csunya leány? Mit csinál?

— Már nem láthatod... elment, Puczi meg beszaladt a konyhába.

Ilyeténképen Pucziról elmulván minden veszedelem, a két testvér hamar elfeledte a dolgot és játékra gondolt, amit Anikó azzal kezdett, hogy az asztal alá bujt. Az a nagy ebédlő-asztal volt az ő házuk, sátoruk, hajójuk és még sok mindenféle, amire épen szükségök volt. Most szerecsen-sátorra volt szükségök, mert a mama mesélt nekik a szerecsenek országáról, a hol elefánt, oroszlán, struczmadár és sok más mindenféle érdekes állat van, az emberek pedig kunyhóban lagnak és még a király palotája is csak egy afféle nagyobb pajta.

— Tudod mit. Anikó? Most szerezcsenországban leszünk, ez lesz a királyi palota, itt leszek én a szerezcsen király.

— Jól van. Hát én mi leszek?

— Te leszel az a híres oroszánvadász, a ki hozzá jössz látogatóba.

— Igen, de azok nem járnak ilyen ruhában, mint mi.

— Hát keressünk másféle ruhákat.

A szomszéd szobában találtak öregebb testvérükről ruhákat, azt nagyon jónak találtak; de azt sem lehetett úgy rendes módon felhuzni, mert akkor nem lettek volna eléggé vadak. Hauem kifordították és a bélésével kifelé öltötték magukra. Már így aztán olyan vadak voltak, hogy akármelyik szerezcsen király sem különb. Találtak egy papiros-süveget is, melyet bátyjok játékból ragasztott össze. Majdhogy össze nem pöröltek rajta

— A süveget én teszem föl, szolt Károlyka. Én vagyok a király!

— Oh nem, a süveg nekem kell, felelé Anikó. (Lásd a képet a 92. lapon). A szerezcsenek nem hordanak kalapot, azt mondta mamácska.

— De én nem vagyok közönséges szerezcsen, én a király vagyok! És ha nem adod a süveget, akkor nem engedem, hogy az én országomba jőjj oroszán vadászatra.

Már ez olyan fenyegetés volt, hogy a kis Anikó kénytelen volt engedni. A süveget tehát Károlyka tette föl.

— Jól van, hát legyen a tied, szolt a kis leány. De ha kalapom nincs, legalább puskámnak kell lenni. Mivel löjjem le az oroszánt?

Az már bizonyos, hogy puska nélkül nem lehet löni, ezt még Károlyka is

belátta. Kerestek tehát puskát és Károlykának mihamar eszébe jutott, hogy apa szobájában van egy hatalmas fegyver: egy törbot, olyan bot, melynek ha egy rugóját megnyomják, a fogójával hosszú éles tör villan ki, a bot pedig üres marad. Ez puska is, kard is, ami csak kell az oroszán vadászathoz. Az igaz, hogy apa szigorúan tiltotta, ne merjenek hozzá nyulni; de Károlyka az ilyen tilalmat igen könnyen el tudta felejteni, ha egyszer bele melegegett a játékba.

Most már tehát megkezdhatték a játékot. Ment is szépen, hanem egyszerre csak megakadtak.

— Igaz, de hol az oroszán? kérdé Anikó, a bátor vadász.

Oroszán biz'ott nem sétált közelben, de Károlyka nem azért volt szerezcsenkirály, hogy szégyenben hagyja az országát. Mindjárt kitalálta a módját.

— Behívjuk Puczit, az lesz az oroszán.

Szaladtak Pucziért, hívogatták, de a kutyácska nem jött elő. Bejárták az udvart, konyhát, — Puczinak hire sem volt sehol. Sok keresés után Károlyka hirtelen fölkiáltott:

— Tudtam! Nem mondtam? Az a tolvaj leány ellopta Puczit!

Anikó majd holtra ijedt. Ellopták a kedves kutyácskájokat! Pedig úgy kell lenni, mert Károlyka mondja és Puczi csakugyan nincs sehol.

Épen amint ezen mérgelődtek, egy szegényes öltözetű leányka haladt el a rácsos kapu előtt. Károlyka ráismert.

— Ott megy ni! Fogjuk el!

És azon módon, a mint vadaknak föl voltak öltözve, rohantak ki az utcára. A következő pillanatban Károlyka már megfogta a leányt, aki csodálkozva kérde, mit akarnak tőle?

— Add elő a kutyácskát... ellop-tad... hova vitted?

A szegény leány fülig elvörösödött.

— Én nem loptam soha semmit... azt ne merje senki nekem mondani, hogy tolvaj vagyok.

— Oh persze!
Láttam én jól, mi-
kor a kutyácskát
simogattad és ma-
gadhoz csábitgat-
tad.

— Az igaz, hogy
simogattam, mert
nagyon szeretem
az állatokat, ez
pedig nagyon ked-
ves kis kutya volt.
Magam is sajnál-
nám, ha csak-
ugyan elveszett
volna.

— Oh, ilyen
hiába való beszéd-
del nem menekülsz! Add elő a ku-
tyácskát!

Ez alatt sok gyerek gyült a pörleke-
dők köré. Nevették Károlykát az ő fura
kifordított ruhájában és csufolkodva biz-
tatták, ne tágítson, mert az már csak
szégyen volna, ha fiu meghátrálna leány
elől. De a szegény leányka nem ijedt
meg, hanem mikor Károlyka már nagyon
ránézgálta, akkor erőset lökött rajta,

ugy hogy a vitéz szerecsen-király hanyatt
esett.

— No szép dolog! Ne hagyj ma-
gad! kiálták a csufolkodók.

Károlykát elfutotta a pulykaméreg.
Megpillantotta Anikó kezében a törös
botot, hirtelen kirántotta és a szegény le-
ány felé szurt. Ez ijedt sikoltással ugrott
hátra, de azért a hegyes vas mégis érte a
karját és megvérezte.

...A SÜVEG NEKEM KELL! (Lásd a 91. lapon.)

gyilkoljátok az embereket az utcán? No,
várjatok csak!

Károlyka és Anikó majd holtra vál-
tak ijedtökben. Hát ők most gyilkosok!
Börtönbe jutnak, lefejezik őket! Ez már
borzasztó lesz.

Könyörögni kezdtek, hogy soha sem
gyilkolnak meg többé senkit, hogy talán
az a szegény leány sem halt meg egészen,
mert hiszen elszaladt; aztán bűnös is volt,

Épen ekkor
azonban a sarkon
egy csendőr jelent
meg. A gyerekse-
reg szétfutott s
Károlyka és Ani-
kó, mikor látták,
miért futnak a
többiek, szintén
menekülni igye-
keztek. De a
csendőr mihamar
utólérte őket s
kézen fogta mind
a kettőt.

— Ejnye, ti go-
nosz gyerekek, hát
ti ilyen veszedel-
mes fegyverekkel

ellop-
kegy-
vitte
tek
gyern-
gyenl-
külni
bérko-

— p-
csend-
hun-
szem-

Be-
hun-
ket.
tek v-
lanta-
most
san
mind-
börtö-
elött.
kocsi-
kisér-
paran-

szétn-
szállu-

Ki-
Káro-
kó na-
öröm-
börtö-
ves sz-

meke-
tetek,
börtö-

ellopta Puczit, — — de mind hiába. A kegyetlen csendőr kézen fogta őket és vitte magával. Az emberek nagyot néztek és nevettek a furcsán öltözött két gyermekben, ezek pedig ugyancsak szégyenkeztek; de hát nem tudtak elmene-külni. Nem sokára olyan helyre értek, hol bérkocsik álltak.

— Üljetek be!
— parancsolá a csendőr. — Aztán hunyjátok be a szemeteket.

Beültek és behunyták a szemeket. Dehogymertek volna fölpillantani, hiszen most már bizonyosan ott lesznek mindjárt a sötét börtön kapuja előtt. Pár percznyi kocsikázás után kísérőjük ismét parancsolá:

— Most már szétnézhetek, kiszállunk.

Kiszálltak — s Károlyka és Anikó nagy csodálkozással és még nagyobb örömmel azt látták, hogy nem valami börtön előtt állanak, hanem a saját kedves szülőházuk előtt.

— No, ti pajkos meggondolatlan gyermekek, szolt a jószívü csendőr, szepegetetek, ugy-e? Azt hittétek, most már börtönbe kerültök? Egy kicsit meg is ér-

demeltétek volna, de szerencsére én ismerlek, azt is láttam és hallottam, mi történt. Most menjetek szépen haza.

Károlyka és Anikó ezt nem mondták maguknak kétszer s futva mentek be a házba, lehányták magukról a fonák ruhát, a törös botot is eltették a helyé-

re s megfogadták, soha többé nem játszanak ilyen oroslán vadászatot. Hanem a legnagyobb szomorúság mégis megmaradt: Puczi, a kedves kutyácska, csakugyan eltűnt!

Ezalatt az a szegény leányka futva ment haza. Messze kint a város végén lakott szegény özvegy anyjával, ki ugyan csak megijedt, mikor a leánykát véres karral látta belépni. Szerencsére a seb nem volt valami nagy,

inkább csak egy kis karczolás; másnapra már be is hegedt.

— De hát mit csináltál, Mariskám? kérde anyja.

Mariska elmondta az egészet és mire a végéhez jutott, már nem is haragudott megsebesítőjére.

— Az igaz, hogy kár azért a kutyács-

...MEGVIGASZTALTA EGY DARAB KENYÉRREL.
(Lásd a 94. lapon.)

káért, ha elveszett. mondá. Olyan kedves kis jószág volt.

— Igen, de hogy merték rád fogni, hogy te loptad el?

— Nem csoda, anyácskám, mikor látták, hogy ahányszor arra megyek, hívogatom, simogatom.

— Persze, persze! No, hát akkor ne légy rájok nehéz szívvél. És ha valahol megtalálod azt a kutyácskát, vidd nekik vissza. Tudod, azt tanítja a szentírás, hogy a ki téged kövel dobál, dobd vissza kenyérrel.

Mariskának ez nagyon tetszett, mert igazán jó leányka volt. De hogy tehesse meg?

Hamarább megtehetette, mintsem gondolta volna. Másnap, amint a város utcáin járt-kelt, egy bolt elé került, melyben mindenféle állatkákat árultak: madarat, tengeri nyulacskát, kutyácskát. És amint Mariska a ketreczbe zárt állatokat nézegette, egyszerre fölkiáltott:

— Puczi! Ez a kis Puczi!

A kis kutya fölriadt szomorú álmából és ráismert a leánykára, ki gyakran simogatta. Fájdalmasan vinyogva jött a rács-hoz s Mariska megvizsgáltta egy darabka kenyérrel, melyet a zsebében talált. (Lásd a 93. lapon.)

— Várj csak, szegény kis jószág, nem fogsz te sokáig itt busulni.

Sietett egyenesen Károlykáékhoz, de nem Károlykát vagy Anikót kereste föl, hanem a mamájokat. Ennek pedig elmondta, hogy Károlyka őt gyanúsította lopással, de az nem igaz; valaki csakugyan ellopta Puczit és eladta az állat-

kereskedőnek, attól bizonyosan vissza lehet váltani.

Ez meg is történt mindjárt s egy órával később Puczi már megint vigan játszott az udvaron. Károlyka szülei azonban csak most tudták meg az egész történetet.

— Oh, milyen csuf dolgot követtetek el ezzel a szegény jó leánykával! mondá a mama. Ti csuf bünt fogtatok rá, bántottátok, megsebeztétek! És ő vissza szerzte nektek a kedves állatkát. Érzitek-e, mennyivel jobb és nemesebb szívé ő, mint ti?

A kis Anikó csak ugy félig-meddig értette, de Károlyka már elég nagy volt, hogy jól megértse. Szégyelte és sajnálta is tettét.

— Mamácska... ugy-e, jó lesz, ha bocsánatot kérek tőle? És aztán... ha annyira szereti Puczit, hát jöjjön néha ide és játszik vele.

A mama ezt helyeselte és ugy történt. A jó Mariska csakhamar kedves játszótársa lett a két testvérnek, s ezeknek szülei megszerették. Mikor pedig megtudták, hogy Mariska édes anyja szegény özvegy asszony, segítettek rajta sok mindenfélével, ugy hogy Mariskáéknak azontul jó dolguk volt. És Mariska soha sem feledte el, mikép történt az, hogy milyen jót tanácsolt neki édes anyja: a ki kövel dob, dobd vissza kenyérrel.

— Igen, még a rosra és igyekezni fogok mindig jóval felelni, — utoljára mindig jó lesz a vége!

A HALÁSZOK ÉS A DELFIN.

HOGY az emberek kutyával vadásznak, sólyommal madarásznak, az ismeretes. De azt kevesen tudják, hogy van egy tengerparti ország, a hol a halászsoknak a halászatban egy hal segít. Ez a hal pedig a delfin.

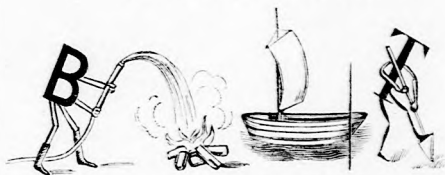
Annam tengerpartján történik ez s egy jeles tudós, a nem rég meghalt Bert Pál írta le. Ott utazva, egy ízben Taan-Au kikötőjében időzött és bejárta a tengerpartot, nézegetve, miként halásznak ott a benszülöttek a delfin segítségével. És ezt írja róla:

»Egy delfin-faj gyakran szokott ellátogatni ez öbölbe. Hosszusága 3—4 méter, színe tejfehér, a hátán levő uszó pedig szép rózsaszín; kicsi korában a bőre világos palaszürke. A delfinek reggel és este négyes-ötös csoportokban a part felé usznak, egy halfajt üldözve; e halfaj úgy menekszik a ragadozók elől, hogy kimegy egész a lejtős fővénypart sekély vizébe. Ekkor odasietnek a félmeztelen halászsok, fejükön nagy cukorsüveg-formájú süvegekkel, mely őket az öldöklő napsütés ellen védi. Begázolnak a vízbe egész térdig, a delfinek elébe. S mikor ezek rá akarják magukat vetni a halakra, a halászsok egy óriási hálót dobnak a delfinek elé. Ezt a hálót nem a balvállukra terítve s szélét a fogaik közé szorítva hajítják, mint a mi halászaink; hanem lazán lógatják kezökben. De mielőtt dobnák, sebesen megfordulnak maguk körül s ez röpitő erőt ad a hálónak. Két-három hálót vetnek minden delfin elébe s a hálóban való nagy nyüzgés mutatja, hogy tuczatszámra került fogságba a hal. A delfin, hogy zsákmányához jusson, könnyen átharapja hegyes fogaiival a háló zsinégeit; de a mely pillanatban a halászsok kivetik a hálót, mellettük álló fiuk bambus-darabok dobálásával szorítják hátra a delfineket. Ebben a dologban mindenik félnek

van haszna. A halászsoknak odakergette a halat a delfin; viszont a delfin jó lakik a hálódobástól visszariasztott halakból. A delfinek s a halászsok tehát a legjobb barátok. A vízben gyakran érintik is egymást, anélkül, hogy kár esnék valamelyikökben. Mikor a delfin érkezik, kidugja hegyes orrát a tengerből és nagyot fúj; sokan azt hiszik, hogy ezzel hírt akar adni magáról a halászsoknak. És ezek viszonzozzák a delfin jó szolgálatait. Ha bele kerül a függő hálókba, eleresztik, nem törődve az okozott kárral, sőt ha elég könnyelmű kijönni az egészen sekély vízbe, ahol magával jötehetetlen, visszasegitik a mély felé. Szóval: dolgozó társak és barátok.

Ugy vettem észre, hogy a halászsok babonát is fűznek a dologhoz. Arra a kérdésre, vajjon megszerezhetném-e egy delfin csontvázát, csak a fejüket rázták. Pedig nagyon könnyű lett volna e szegény állatokból akárhányat szigonyra keríteni; öt méterre bukfenczezték tőlem. De ehhez okvetlen szükséges vala egyedül lennem s ez nem lehetséges, mikor az öbölben csak úgy hemzseg a nép.«

KÉPREJTDÉNY.

MEGFEJÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A KIS LAP» XXXII. köt. 4-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

Kisfaludy Sándor

Helyesen fejtették meg: Goics Endre, Paskesz Jenő és Miksa, Weisz Béla és Kornél, Bozóky Gyula, Spitzer Emil, Eckermann Ede, Weisz Lujza és Jenő, Matkovich Ilonka, Dezsán Péterke, Latkóczy Etelke, Bolyó Irén és Margit, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Schik István, Balás Hugó, Schauer Leonka, Kern

Jolán, Herzfeld Anna, Körmeny Imre, Dollinger Alice és Béla, Herz Irma és Andor, Keczer Stefánia, Thiringer Tivadar, Boleman Géza, Váczy Margitka, Habokay Béla (? a nevedet ird ki tisztán, különben nem közölhetem. F. b.), Belcsak Laci, Paul Ilona, Posch Gyula, Farkas Elza, Schüller Olga, (a levél felső szélét meg lehetett volna nyírni s csodálom, hogy nem tetted, mert a leveled minden egyéb tekintetben takaros. F. b.), Donáth Dezső, Karfunkel Sarolta, Gonda Béla, Sebesi Laura, Ferentzy Márta, Papp Tóni, Hellsinger Laura és Frigyes (levelet nem illik rojtos széllel küldeni; könnyű azt körülnyírni. F. b.), Szakáll Margit, Kovács Berta, Reichlin Róza, Veigl Mariska (neked is szól, amit fentebb a Hellsinger testvéreknek izentem. F. b.), Nagyparkáti zárdai növendékek, Miskolezy Ida és Aranka, Gyurmán Irma és Endre, Kelemen Margit, Gabler Irénke, Frankfurter Géza, Perlmutter Gizella, Kohner René és Vilmos, Rechnitz Henrik és Izidor, Feischl Jenő, Szapáry Emi, Krumm Ernő, Steiner Boriska (olvasd el, a mit a Hellsinger testvéreknek izentem. F. b.), Pekár Anna, Schwartz Matild, Madarász Andor és Viktor, Salzberger Jakab, Krocsák Mariska, Urbanovich Tihamér és Zoltán, Fülöpp Irma, Rosenfeld Jenő, Györfly Ilona, Strobentz testvérek, Greiner Frida és Kamilla, Latzkó Gusztáv, Pecher Elza és Márta, Geduly Vilma, Winter Ármin, Bischitz Vilmos és Andor, Csergő Erzszi, Hanusfalvi izr. iskola növendékei, Schwarz Pál és Emil, Kohn Gizella és Gábor, Vajda Irén, Ádám Aranka, Hoffner Róza, Mendlik Anna, Hubert Sárka, Miska és Gyula, Mauks Ernő, Bruckner Gerő, Stern Honora és Ármin, Vietorisz Etelka, Seligmann Aranka, Kubis Irma, Miklós és Gyurika, Hesser Teréz, Pirnitzer Jenő, Brodszky Irén és Margit, Leitner Ilona és Margit, Somssich Eszter, Steiner Irénke, Böszörményi Bella és Giza, Spitzer Gyuri, Bezegh Jolán és Miklós, Szieberth testvérek, Erber testvérek, Gerencsér Ilona és Gizella, Huszár Lajos, Dénes és Ödön, Rétvölgyi Poncsi, Kovács Mariska, Herskovics Száli, Irma és Ármin, Heller Ödön, Baranyay Gizella, Lang Ödön, Krajszik János és Jenő (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Leidenfrost Gyula, Koós Géza, Fried Ödön, Goldschmied Malvin, Andaházy Etelka, Kösch Elemér, Örley Margit, Grünhut Szigfrid és Rudolf, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Fábry Pista, Morvay Jankó, Hajós Magda, Vass Károly, Hajosi Barna, Margócsy Emmike, Jablonszky Jolán, Mód Janka, Véghely Sarolta, Weisz Lajos és Géza (csupán az én óhajtásomért nem szükséges megfajtást beküldenedek, hanem csak ha nektek magatoknak telik benne kedvetek. F. b.), Deutsch Nina, Rigó Emilia, Bornemisza Gabriella, Tihanyi Géza, Nagy György, Kamermayer Györgyike, Krausz

Riza, b. Geramb Alice, Hory Zoltán, Helm Róbert és Ervin, Radvánszky Ella, Nemsur Mariska, Lang Franciska, Szalay Jolán és Margit, Kohn Regina és Lujza, Erdődi Erzszi, Érezhegyi Sarolta, Deckner Gizella, Anna, Berta és Samu, Steiner Hedvig, Braun Margit, Desző és Zsigmond, Holczér Lajos, Stern Róza és Gizella, Grósz Sándor, Kamermayer Aladár (olyan kicsi legnyektől elég az olyan irás, de még többre vettem volna, ha nem írónnal, hanem annak rendje szerint tintával és tollal írod vala. F. b.), Mihályi testvérek és Gizella, Karakásevics Jozefin, Kaprinay Gizella, Bergmann Paula, Rothfeld Anna és Ottó, Blum testvérek, Beutum Miksa, Kohn Gizella, Kelemen Blanka, Lövy testvérek, Kriza Ilona, Zverina Erzsike, Máj Róbert, Mönzspart Elek és Feri, Svastiits Flóra, Bügler Irén, Késmárky Bella, Horváth Jani, Szenkovich Anna és Dénes, Dészchan Viola.

*

A »Kis Lap« XXXII. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Erneyi Ilona, Visnya Aladár, Prohászka Jenő.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Farkas Dezső. Ez idő szerint láthatok hyppopotamust (nilusi lovat) a m. k. állami vasutak főpályaháza mellett lévő Bach-féle állatseregletben. — **Radvánszky Ella.** A »Kis Lap«-ból kinőtt gyermek-olvasók számára ajánlhatom a Kürthy Emil szerkesztésében megjelenő »Magyar Ifjúság« ez. lapot. — **Nagy György.** Gondosan irt leveleddel meg vagyok elégedve. Üdvözlöm Ilonkát. — **Jász-Apáti.** Jó trefa lett volna. De nem elég jól tud roszul írni. — **Bernfeld Mira.** Nagyon derék, hogy tót kis lány létedre olyan szépen magyarosodol. — **Braun Dezső.** Jól meg van szerkesztve; de már egyszer megjelen. — **Vargha Dani.** A gyártelep igazgatója Ziperovszky Károly ur Budán. — **Rothfeld Ottó.** Már több ízben kijelentettem, hogy a magam arcképét nem közölhetem a »Kis Lap«-ban. — **Lang Boldizsár.** A tieddel teljesen azonost nem régebben közöltem. — **Máj Robert.** A megmagyarosodásról való hírt örvendye veszem tudomásul; de látom leveledből is, hogy egész magyar fiuvá lettél. — **Sonnenschein Fanni.** Ugyan ezt az adomát beszélik nagy Napoleonról és kis fiáról, a Reichsstadt hercegről. Csak egy közös van a kettő között: a nagyapa Ferenc király. — **Ösillag Hajnalka.** Igazad van, hogy szabatosan így kellene írni: »egészség«. De a gyakorlat, a kényelmes és jobb hangzás végett elfogadta az »egésség«-et. — **Mauks Ernő.** Lehet. — **Kamermayer Györgyike.** Jól érzem magamat. Aladárkát üdvözlöm.